

Det store og første Bud er:

„Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind".

1. AUGUST 1938 — NUMMER 15
87. AARGANG — 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 15. | 1. August 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie
Joseph Smiths guddommelige Mission

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAAROSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Præsident Alma L. Petersen taler.

Mine Brødre og Søstre: Jeg stoler paa, at I i den korte Tid jeg staar foran jer vil opsende en Bøn til vor himmelske Fader for mig.

Jeg bringer Hilsener fra Præsident Richard R. Lyman og hans gode Hustru, som udfører et stort Arbejde i Den europæiske Mission. Jeg bringer ligeledes Hilsener fra Præsident Mark B. Garff og Missionærer og Søskende i Danmark. Jeg er glad for at kunne rapportere til jer — og jeg tror, at jeg med Sandhed kan sige — at vi aldrig har været saa respekterede i Den danske Mission, som vi er for Øjeblikket. Vi har haft en vidunderlig Høst i de sidste 3½ Aar og har faaet mange gode Mennesker ind i Kirken, som er blevet trofaste Sidste Dages Hellige og udfører et godt Arbejde.

Jeg vilde være utaknemmelig, hvis jeg ikke sagde, at vi var saa heldige, medens jeg præsiderede over Den danske Mission, at have Besøg af nogle gode Brødre og Søstre. Broder George D. Pyper besøgte Danmark og besøgte vore Søndagsskoler. Han gjorde meget godt for Søndagsskolesagen i Danmark. Vi havde den Glæde, at Præsident Grant besøgte vor Mission, og jeg kender intet, som gjorde vor Mission saa meget godt, som hans og Selskabs Besøg.

Jeg vil lige henlede jeres Opmærksomhed paa en Ting, som hændte. Den Dag, da Præsident Grant kom til København, kom en Søster, der var en trofast Sidste Dages Hellig, hen til mig og sagde: »Præsident Petersen, hvis jeg blot kan trykke hans Haand, ved jeg, at jeg vil blive rask.«

Jeg citerer blot dette for at vise jer den Tro, som vore Søskende har paa Herrens Værk. De lever Evangeliet; jeg tror, jeg tør sige, at mange af dem lever Evangeliet bedre, end vi gør her hjemme. Maa jeg omtale noget, som skete sidste Maaned. Der blev afholdt en stor Kongres i Staten New Jersey, hvor mange Lærere og Professorer fra forskellige Stater var til Stede. Helen Keller var en af Talerne, og efter at hun havde holdt sin Tale kom Journalisterne til hende og bad om Tilladelse til at stille hende et personligt Spørgsmaal. Hun sagde, at det vilde være hende en Glæde at besvare deres Spørgsmaal. Og saaledes lød Spørgsmaalet:

»Frøken Keller, hvad er Deres højeste Ønske?«

Hun sagde: »Mit højeste Ønske er, at Fred igen maatte komme til Jorden.«

Gud velsigne hende for dette ædle Ønske! Hvis jeg maat-

te ønske noget, tror jeg ikke, at jeg netop vilde ønske det, fordi jeg ikke er saa sikker paa — under de nuværende Forhold — at Freden vilde blive særlig længe paa Jorden. Hvis jeg maatte ønske i Dag vilde det være, at Tro maatte komme tilbage til Menneskenes Børn, at Tro maatte komme til Jordens Nationer, at Tro maatte komme tilbage til Hjemmene, at der maatte komme mere Tro ind i Kirken, for Herren har sagt, at vi ikke kan behage ham uden Tro. Han har ogsaa sagt, at vi med Troen kan flytte Bjerge.

Gud give, mine Brødre og Søstre, at vi maa faa mere Tro. »Bed og I skal faa« er Frelserens Budskab. Maa vi bede, og maa vi søge Herren, saa at Tro maa komme ind i vore Hjerter, at vi maa tjene Gud og holde hans Bud, og jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd, at vi — hvis vi lever Evangeliet — vil lette denne Kirkes Overhoved, de tolv og dem, der præsiderer over os for mange af de Problemer, som de har at kæmpe med i Dag.

Gud give, at hver eneste af os maa faa større Tro paa vor Herre Jesus Kristus, og jeg beder ydmygt derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Ovenstaaende Tale holdtes af Præs. Alma L. Petersen ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City).

Den skandinaviske Konference i Provo.

Den 18. og 19. Juni afholdtes den skandinaviske Konference, i Aar i Byen Provo. Konferencen afholdtes til Erindring om Kristi gengivne Evangeliums første Forkyndelse ved Apostel Erastus Snow og Medmissionærer i Danmark i Aaret 1850.

Konferencen afholdtes i Utah Stavs Tabernakel i Provo. Forhenværende Missionspræsidenter i de skandinaviske Lande og andre ledende Brødre indenfor skandinaviske Kredse udgør Hovedkomiteen, som forestaar de aarlige Midsommer-Konferencer under Kirkens præsiderende Autoriteter.

Apostel John A. Widtsoe kunde paa Grund af Bortrejse ikke være til Stede ved Konferencen, og Formanden for Komiteen, Ældste Holger M. Larsen, forestod Konference-Arrangementerne og ledede Møderne.

Mødet Lørdag Eftermiddag Kl. 2: Stavstabernaklet var smukt pyntet med Blomster og med det amerikanske Flag og de skandinaviske Landes Flag samt de symbolske Flag-

skjolde. — Sangprogrammet ved Møderne blev udført af det stedlige skandinaviske Sangkor under Ældste N. William Knudsens Ledelse. Mødet aabnedes med Sangen: »Kom Hellige« og med Aabningsbøn af forhenværende Præsident Joseph L. Petersen fra Huntsville, Utah.

Dr. Christian Jensen bød de tilstedeværende ved Mødet velkommen paa Stavspræsident Thos. N. Taylors Vegne. Han fremhævede den ædle Tænkemaade og den sande Sjælsstorhed, som karakteriserede Skandinaverne.

Ældste Holger M. Larsen omtalte Hensigten med de aarlige Sommerkonferencer, som blev afholdt af Skandinaverne skiftevis i forskellige Byer i Utah, nemlig at mindes den saare vigtige Forkyndelse af Kristi Evangelium.

Patriark P. A. Carlquist, forhenværende Præsident for Den skandinaviske Mission, da Missionen omfattede alle de tre nordiske Lande, omtalte i Korthed, hvor betydningsfuld Kirkens udsendte Missionsvirksomhed var. Derefter talte følgende Ældster: Carl M. Nielsen, Logan, William Normann fra Provo.

Mrs. Teenie Pedersen, Norma King og Reenie Pedersen sang en trestemmig Sang, hvorefter Borgmester Victor Andersen, Provo, talte kortfattet; fremdeles Niels Løfgreen fra Huntsville; Mrs. Vivian Knudsen fra Lehi, der havde virket som Præsident over de kvindelige Hjælpeforeninger i Norge, samtidig som hendes Mand, Milton H. Knudsen, præsiderede over Den norske Mission, fremdeles Eliza Petersen, der præsiderede over de kvindelige Hjælpeforeninger i Danmark samtidig som hendes Mand, Alma L. Petersen, præsiderede over Den danske Mission; desuden Borgmester N. P. Andersen, Elsinore, Peter Frost, Riverton, og C. O. Sørensen fra Salt Lake City. Under Mødet sang det danske Sangkor Sangen: »O Herre, lad mig komme frem.«

Koret sang: »Mester, se Uvejret truer,« hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Peder M. Jensen fra Provo.

Koncerten Lørdag Aften Kl. 8,15. Om Aftenen gav det skandinaviske Sangkor med nogle assisterende Sangere og Musikere fra andre Byer et fint udført Program, ialt 14 særskilte Numre. Koncerten afsluttedes med, at hele Forsamlingen sang: »America«.

Mødet Søndag Formiddag Kl. 10. Præsident Holger M. Larsen bød alle velkommen. Koret og Forsamlingen sang: »Nu Israels Genløser, vor eneste Trøst«, hvorefter Ældste Alfred Madsen fra Provo holdt Indledningsbønnen. Sangen: »Fra Himmelens høje Hvælv« blev afsunget.

Præsidenten for Utah Stav, Ældste Thomas N. Taylor, var særdeles glad ved at kunne være til Stede ved Mødet.

Han paapegede, at Skandinaverne, der som Kirkemedlemmer var kommet til »Zion«, ikke alene havde været velsignede i aandelig Henseende, men ogsaa paa det timelige Omraade. Præsident Taylor sagde, at Kristi Evangeliums Gengivelse i dets Renhed og guddommelige Kraft var den Magt og den Magt alene, som kunde tilvejebringe Menneskenes Frelse og Ophøjelse i Guds Herlighedsrige. Han nedbad Guds Fred og Velsignelse over de skandinaviske Hellige, som var kommet til Zions Land.

Der blev oplæst Breve fra Præsident Grant, Apostel Widtsie og Statssekretær Monson, der alle beklagede, at de ikke kunde komme til Stede.

Ældsterne Søren Rasmussen, Hugo D. E. Petersen og Milton H. Knudsen, der havde præsideret henholdsvis over den danske, den svenske og den norske Mission talte til Forsamlingen.

Carl Nelson og Selskab sang.

Ældste Le Moyne Petersen, Søn af nylig hjemvendt dansk Missionspræsident, Alma L. Petersen, udtalte sig angaaende Evangeliet som Guds Kraft til Frelse. — Frøken Strand, der nylig var hjemkommen fra Norge, omtalte sin Glæde ved at have faaet Kendskab til Befolkningen i de skandinaviske Lande. — Frøken Lillian Petersen, Datter af Alma L. Petersen, bar sit Vidnesbyrd om Storheden af Evangeliets Værk. — Calvin B. Jolly fra Provo udtalte sig vedrørende Evangeliets velsignende Indflydelse.

Professor Joseph K. Nicholas ved Brigham Young Universitetet i Provo, der for Aar tilbage som ung Mand virkede som Missionær i Danmark omtalte nogle interessante kirkehistoriske Optegnelser vedrørende Missionsvirksomheden i Danmark.

Ældste R. G. Waring sang to Sange.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen »Skal vi svigte vore Pagter?« og med Taksigelse af Ældste Theodore C. Bjørnn, Salt Lake City.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2: Mødet aabnedes med Sangen »Priser Profeten« og med Bøn af Ældste Scheby fra Logan. Historieskriver Andrew Jenson var kommet til Stede ved dette Møde og den af ham skrevne Sang: »Blæs sagte, I Storme« blev afsunget.

Ældste Ole Gulbrandsen fra Salt Lake City talte til Forsamlingen og fremholdt den store Vigtighed af, at Menneskene undersøgte Evangeliets Lærdomme.

Joseph L. Petersen, forhenværende dansk Missionspræsident, roste det danske Folks hjertelige Væsen og ædle Karakter. — Ældste Rudolph Stockseth og Ældste Russell Lundell bar deres Vidnesbyrd; Ældste Hyrum Jensen, der

for over 30 Aar siden virkede som Missionær i Aalborg Konference, bevidnede Sandheden af Evangeliet. Ældste Philiph Jensen bar sit Vidnedsbyrd og Præsident Alma L. Petersen omtalte Missionsforholdene i Danmark og roste Kirkens Medlemmer i Danmark.

Ældste Andrew Jensen omtalte den evangeliske Missionær-Virksomhed, der havde været udført i Skandinavien siden 1850. Forhenværende svensk Missionspræsident Gideon N. Hulterstrøm fremsatte Vigtigheden af at adlyde Evangeliets Principper. Ældste Theodore C. Bjørnn talte kortfattet.

Præsident Holger M. Larsen takkede til Slut alle, som havde bidraget til Konferencens Sukces. Konferencen sluttedes med Sangen: »Pris Gud« og Bøn ved Ældste Ole E. Olsen.

Niels F. Green.

Moses' Bog.

Anden Artikel.

De enkeltvise historiske Belærelser, der gives i Moses' Bog, den første lille Bog paa otte Kapitler, der findes i Skriftsamlingen, kaldt: *Den kostelige Perle,* et af Kirkens fire literære Hovedværker, i hvilken Guds Aabenbaringer til Menneskene er fremsatte, og Evangeliets Lærdomme, med Lovbudene, givne.

Som anført i den første Artikel skrevet vedrørende det evangeliske og historiske Indhold af *Moses' Bog,* har denne lille Bog *en i Sandhed stor evangelisk Betydning,* idet *Evangeliets Grundlærdomme, der er fremsatte og givne med Klarhed, og fremdeles med systematisk Rækkefølge,* som givne af Gud, vor himmelske Fader, selv til vor fælles Stamfader, Adam, og til de store Patriarker og Profeter, hvis Navne er givne i første Mosebog i Bibelen og som levede paa Jorden indtil Syndflodens Tid, der efter Beregningerne maaske fandt Sted cirka 1650 Aar efter Verdens Skabelse og 2350 Aar før Kristi Fødsel.

Bogens Indhold viser, at Moses, der efter Beregningen fra cirka 1491 Aar før Kristi Fødsel til Aar 1451 f. K. F., et Tidsrum af 40 Aar, udførte sin saa vidunderlige, men for ham besværlige Profetgerning, var af Gud selv tilkendegivet Evangeliets Principper og Frelsen ved Guds enbaarne Søn, Jesus Kristus, med største Fuldstændighed; men paa

Grund af det israelitiske Folks Genstridighed for Flertallets Vedkommende, tilsyneladende, fik den i Virkeligheden saa overordentlig følsomme Moses, som Beretningerne udviser, den tilvisse ubehagelige Opgave at forkynde de strænge Moselove for Folket og som Guds lydige Profet haandhæve og administrere disse Love, saa at Folket ikke skulde gaa under i ægyptisk Afguderi og Ugudelighed.

Moses Bog fremsætter Aabenbaringer, Profeten Moses modtog fra Herren, og Syner, han havde, vedrørende Menneskeslægterne, der levede paa Jorden før Syndflodens Tid, hvilke Aabenbarings-Meddelelser og Syner var »gengivet ved Aabenbaring til Seeren Joseph Smith i 1830«.

Specielt vigtige evangeliske Forklaringer, og fremdeles oplysende historiske Meddelelser, som ikke findes i det gamle Testaments Skrifter, der kun giver ganske faa Oplysninger vedrørende Menneskene, der levede paa Jorden før Syndflodens Tid, er givne i *Moses' Bog,* hvilket enhver, som nøje overvejer, hvad der findes skrevet i Bogen, vil indrømme, og dette er en herlig Kendsgerning. Men Bogens Indhold maa studeres for at kunne drage det største historiske og evangeliske Udbytte deraf. Ikke alene Spørgsmaalet, som trænger til Besvarelse, ved at læse Beretningerne i Mosebøgerne i Bibelen, findes besvarede i Moses' Bog i Skriftsamlingen: *Den kostelige Perle,* men flere Spørgsmaal, som kan gøres i Henseende til Betydningen af visse Skriftsteder i det ny Testament, saasom i Henseende til Guds Væsens Herlighed og Muligheden af at syndige Mennesker kan se Gud, eller modtage Aabenbaringer fra ham, ikke faa af slige Spørgsmaal finder deres Besvarelse i Udtalelserne i Moses'Bog, saa vel som fremdeles i de evangeliske Belærelser, der er givne i Mormons Bog og Pagtens Bog. Bogen indeholder de klareste Belærelser vedrørende Frelsen ved Guds enbaarne Søn og vedrørende Evangeliets Principper, som givne til Profeterne af vor himmelske Fader personlig. Præstedømmet efter »Guds Søns Orden«, det højere Præstedømme, der efter Højpræsten Melchizedeks Tid som oftest blev kaldt det *melchizedekske* Præstedømme og efter Moses' Tid blev borttaget fra Israeliterne (og det mindre bemyndigede Præstedømme givet Folket), dette høje Præstedømme efter »Guds Søns Orden«, var det administrerende Præstedømme i Tidsalderen før Syndfloden og efter Syndfloden indtil Moses Tid.

I det andet, tredie og fjerde Kapitel i *Moses' Bog* gives de samme Belærelser vedrørende Verdens Skabelse og vedrørende vore første Forældre, som findes i første Mosebog i Bibelen, men med tilføjede Oplysninger, saasom, at Gud skabte alle Ting aandelige, »før de bleve naturlige paa

Jordens Overflade«, og at Menneskene havde en aandelig Tilværelse i Himmelen, førend de kom paa Jorden (3. Kap. 5. V.), og fremdeles Beretningen om Satans Oprør i Himlen (4. Kap. 1—4).

I det femte Kapitel fremsættes vigtige evangeliske og historiske Belærelser, og fremdeles i de følgende tre Kapitler. I det femte Kapitel læser vi i Henseende til Forkyndelsen af Guds frelsende Evangelium, at Gud vrededes over de ugudelige, »thi de vilde ikke lytte til hans Røst, ej heller tro paa hans enbaarne Søn, ja, ham, som han erklærede skulde komme i Tidens Midte, og var beredt før Jordens Dannelse« (57. Vers). Fremdeles: »*Og saaledes begyndte Evangeliet at blive prædiket fra Begyndelsen; thi det blev forkyndt af hellige Engle, som udsendtes fra Guds Aasyn, og ved hans egen Røst og ved den Helligaands Gave*« (58. Vers).

I det sjette Kapitel læser vi: »Og en Ihukommelsens Bog blev holdt, hvori der skreves i Adams Sprog; thi til saa mange, som paakaldte Gud, blev det givet at skrive ved Inspirationens Aand. *Og de lærte deres Børn at læse og skrive,* thi de havde et Sprog, som var rent og ufordærvet.«

Fremdeles: »Og dette Præstedømme, som var i Begyndelsen, skal ogsaa findes ved Verdens Ende.«

Denne Profeti ytrede Adam, da han var paavirket af den Helligaand, og et Slægtregister blev holdt over Guds Børn.« (6. Kap. 5—8). I det sjette og syvende Kapitel læser vi fremdeles vedrørende de saa vigtige evangeliske Lærdomme, som havde været aabenbarede til Adam og Set og nu blev tilkendegivne for Profeten Enok, hvis vidunderlige og mægtige evangeliske Virksomhed beskrives i det sjette og syvende Kapitel.

I det sjette og syvende Kapitel findes *Profeten Enoks forklarende og oplysende Taler vedrørende Evangeliets Principper,* som han forkyndte for Folket efter Guds Befaling. Han fremsætter Guds Ord og Forklaringer, givne ved Aabenbaring, og derfor bliver Ordene af største Vigtighed. Profeten Enoks Ord og evangeliske Forklaringer, som de er fremsatte i Moses' Bog, er det af Vigtighed for alle Kirkens Medlemmer at læse og komme til Kundskab om.

I det ottende Kapitel i Moses' Bog gives Enoks Alder paa den Tid, da han med Folket i Enoks Stad — Enoks Zion — blev optaget til Himlen at have været 430 Aar. Han var 65 Aar, da hans Søn Metusalem blev født, efter hvilken Tid han »vandrede 365 Aar med Herren«, et samlet Tidsrum af 430 Aar. Metusalem profeterede, at alle Jordens Nationer skulde udspringe fra hans Lænder, gennem Lamek og Noa, og han tiltog sig selv Ære. Det ottende Kapitel frem-

sætter fornemmelig Profeten Noas Kaldelse. Han var 450 Aar gammel, da Jafet blev født, 492 Aar, da Sem var født, som havde samme Moder som Jafet, og 500 Aar gammel, da Kam var født. »Noa og hans Sønner lyttede til Herren og gav Agt paa hans Ord, derfor bleve de kaldte »*Guds Sønner* (13. Vers). »I de Dage var der Kæmper paa Jorden, og de søgte efter Noa for at borttage hans Liv; men Herren var med Noa, og Herrens Kraft hvilede paa ham« (18. Vers). »Og det skete, at Noa kaldte paa Menneskene, at de skulde omvende sig; men de lyttede ikke til hans Ord« (20. Vers).

Noas Prædiken lød:

»Tror og omvender eder fra eders Synder og bliver døbte i Jesu Kristi Guds Søns Navn, ligesom eders Fædre gjorde, og I skulde annamme den Helligaand, saa at I kunne faa alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gjorde dette, vil Vandfloden komme over eder. Desuagtet hørte de ikke.« (25. Vers). »Og saaledes fandt Noa Naade for Herrens Øjne« (27. Vers).

Beretningerne i Moses' Bog rækker til Syndflodens Tid, men indeholder ingen Meddelelser om selve Syndfloden.

Evangeliets første Principper

af Gerda Beyer.

> Vi tror, at Evangeliets første Principper og Ordinacer er: Tro paa den Herre Jesus Kristus, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Det andet Punkt i Trosartiklen var Omvendelse. Lige fra Tidernes Begyndelse har vi i Bibelen hørt om Mennesker, der har begaaet Fejl, som de har omvendt sig fra, og som de har faaet Guds Tilgivelse for. Jeg behøver blot at nævne to Navne som Saul og David. Det er saaledes ikke noget nyt Problem, der kommer frem, naar vi i Trosartiklen taler om Omvendelse.

Naar vi i nogen Tid er kommet til denne Kirkes Møder, bliver vi betaget af det, vi hører og faar, dersom vi er i Besiddelse af den rette Aand, en fast Overbevisning om, at denne Kirke er sand. Vi er maaske kommet saa vidt, at vi ønsker at blive Medlem af Kirken, vi ønsker at blive døbt. Vi er klar over, at naar vi gaar ned i Daabens Vande, da maa vi være omvendt fra vort tidligere Liv, et rent Liv,

et Liv i Samfund med Gud. Saaledes tror jeg, vi alle følte det, da vi skulde døbes. Der, hvor vi vidste, vi have begaaet en Synd, der bad vi ydmygt om Tilgivelse og fik den. Der, hvor vi havde gjort et Medmenneske Uret, der gjorde vi det godt igen. Dersom vi led under en Last, vendte vi os fra den, og da vi skulde døbes, da havde vi omvendt os fra vore bevidste Fejl og Svagheder og var rede til at begynde et nyt Liv. Som Medlemmer af Kirken var vi lykkelige, fordi vi havde fundet den sande Kirke. Vi følte Trang til at være gode. Vi begyndte at betale Tiende og Fasteoffer, fastede hver Maaned. Udførte Næstekærlighedens store Bud i Praksis, vi levede en Sidste Dages Helligs Liv og mente, vi helt havde omvendt os fra vort tidligere Liv. — Der gik en Tid, men saa opdagede vi, at vi var ved at blive den samme som før Daaben. Vi mødte Skuffelser. Vi begyndte at finde Fejl, vi holdt ikke Visdomsordet mere, vi betalte ikke Tiende o. s. v. Tilsidst begyndte vi endog at kritisere højt, vi talte ondt om hinanden og saarede hinandens Følelser. Vi blev saa skuffede og bitre, at naar vi kom til vore Møder, følte vi ikke Guds Aands Nærværelse.

Naar jeg idag siger dette, saa er det, fordi jeg har talt med flere af de ret nye Medlemmer, som har fortalt mig, at saadan føler de. De er blevet skuffede, men af hvem? Ikke af *Kirken,* men af *os,* som kalder os Sidste Dages Hellige. De havde ventet, at vi var anderledes end alle de andre. De havde ventet, at vi levede efter de Bud og Befalinger, som vi sagde var Sandheden.

Undertiden siger vi: Han eller hun er vist ikke saa stærk i Troen. De kommer ikke saa ofte til deres Møder. Vi bebrejder dem det. Men hvem skulde vi bebrejde mest? De, der vakler i Troen eller den af os, der faar andres Tro til at vakle? Som Sidste Dages Hellige har vi en Pligt til at se vore egne Fejl, til at omvende os fra dem. Mange tror, naar de før Daaben omvendte sig, saa er det ikke nødvendigt at gøre det mere. De glemmer, at de hver Dag begaar ikke een, men mange Fejl. De glemmer, at Omvendelsen er en stadig Nødvendighed for at blive bedre Mennesker og saaledes værdige Eksempler paa sand Kristendom, og derfor er det, at mange af vore nye Medlemmer bliver skuffede. Vi er Skyld i det; selvom vi ikke altid er ærlige nok til at indrømme det, saa ved vi det dog. Lad os klart se vore Fejl og omvende os fra dem og leve saaledes, at alle, de som søger, ved vore Gerninger alene kan se, at Kirken er Sandheden.

Lad os være med til at styrke Troen og ikke faa den til at vakle.

Jesu Dom og Korsfæstelse.

Et Brev fra Pontius Pilatus til Kejser Tiberius.

(Sluttet).

»Korsfæst ham! korsfæst ham!« brølede den uforsonlige Mængde. Skriget af den rasende Pøbel rystede Paladset lige til dets Grundvolde. Der var kun een, som var rolig blandt denne bølgende Masse, og det var Nazaræeren. Efter mange frugtesløse Forsøg paa at beskytte ham mod hans ubarmhjertige Forfølgere greb jeg endelig til et Middel, og det var det eneste, som jeg tænkte kunde frelse hans Liv. Jeg lod ham hudflette og befalede derpaa, at der blev bragt mig et Vandfad, og jeg toede mine Hænder i Mængdens Paasyn for derved at tilkendegive, at jeg misbilligede deres Gerning.

Dette var dog aldeles forgæves. Det var hans Hjerteblod, denne Oprørsskare tørstede efter. Jeg har ofte i politiske Kampe set den rasende Mængdes Vildhed, men jeg maa ærlig tilstaa, at jeg aldrig har set noget, som kan sammenlignes med, hvad der skete i nærværende Tilfælde. Man kan med Sandhed sige, at alle Afgrundens Aander var forsamlede i Jerusalem. Mængden syntes ikke at gaa, men førtes af Sted og foer som en Hvirvelvind, rullende fremad som levende Bølger fra Prætoriets Porte lige til Zions Bjerg. Jeg, en ulykkelig Statholder over en oprørsk Provins, stod lænet mod en Søjle af min Basilika og betragtede med dyb Bedrøvelse det Raseri, som disse Helvedes Afgrundsorme viste mod den uskyldigeNazaræer. Alt omkring mig var Stilhed. Jerusalem havde udspyet hele sin Folkemængde gennem »Dødsgaden«, som leder til Golgata. Det var et Øde og en Bedrøvelse, som aldeles overvældede mig. Min Garde havde sluttet sig til Kavalleriet; for at bevare Skyggen af Embedsære fulgte Høvedsmanden med for at overholde Orden. Jeg var ganske alene, og mit ængstede Hjerte sagde mig, at hvad der i dette Øjeblik gik for sig hørte snarere til Gudernes end Menneskets Historie.

Pludselig hørtes et Raab fra Golgata, som baaren paa Vindens Vinger syntes at kundgøre en Jammer, som aldrig før er hørt af menneskelige Øren. Sorte Skyer sænkede sig over Templets Tinder, udbredte sig over Staden og indhyllede den som i et Slør. Saa gruful var de Tegn, som viste sig i Himlen og paa Jorden, at Dionysius den Kreopagiter siges at skulle have udraabt: »Enten lider Naturens Skaber, eller ogsaa styrter Universet sammen.«

Henimod Nattens første Time kastede jeg min Krigerkappe om mig og gik ind i Byen, henimod Portene til Gol-

gata. Ofret var bragt. Mængden vendte hjem, endnu ophidset, men mørk, taus og fortvivlet. Hvad de havde set, havde slaaet dem med Skræk og Samivittighedsnag. Jeg saa' ogsaa min lille romerske Eskorte passere forbi mig i Sorg. Bannerbæreren havde indhyllet Øjnene som Tegn paa Sorg, og jeg hørte Soldaterne mumle underlige Ord, som jeg ikke ret forstod. Andre fortalte om Jærtegn, som lignede dem, der ofte ved Gudernes Villie var forefaldne hos Romerne. Undertiden standsede Grupper af Mænd og Kvinder og saa i Taushed henimod Golgata, ligesom de ventede endnu flere Mirakler.

Jeg vendte tilbage til Prætoriet, bedrøvet og tankefuld. Da jeg gik op ad Trapperne — Trinene var endnu fulde af Blod, der havde dryppet af Nazaræeren — saa jeg en gammel Mand i ydmyg bedende Stilling og bag ham flere grædende Kvinder; han kastede sig for min Fod og græd bitterligt. Det var mig yderst pinligt at se den gamle Mand græde.

»Fader,« sagde jeg blidt til ham, »hvem er du, og hvad er din Begæring?«

»Jeg er Joseph af Arimatæa og er kommet for paa mine Knæ at bede dig om Tilladelse til at begrave Jesus af Nazareth.«

»Din Bøn er hørt,« sagde jeg til ham; samtidig befalede jeg Maulius at tage nogle Soldater med sig og føre Opsyn med, at Begravelsen gik ordentlig for sig, og at Graven ikke blev vanhelliget.

Nogle Dage efter fandtes Graven tom. Hans Disciple kundgjorde overalt, at Jesus var opstanden fra de Døde, saaledes som han havde forudsagt. Der stod nu kun en eneste Pligt tilbage for mig, og det var at meddele dig, og mægtige Cæsar, disse bedrøvelige Begivenheder. Jeg begyndte paa denne Skrivelse Natten efter, at denne uheldige Begivenhed havde fundet Sted, og var lige færdig, da Dagen gryede. Netop som jeg endte, hørte jeg Klarinetter, der spillede Dianas March. Da jeg saa henimod Cæsars Kors opdagede jeg en Trop Soldater og hørte i det Fjerne andre, som spillede Cæsars March. Det var Hjælpen, der var lovet mig, som nu kom. Det var to Tusinde udvalgte Tropper, som for at fremskynde deres Ankomst havde marcheret den hele Nat.

»Det maatte altsaa være bestemt af Skæbnen,« raabte jeg, vridende mine Hænder, »at denne store Uretfærdighed skulde ske, at Tropperne, som skulde forhindre Gaarsdagens Ugerninger, først skulde komme i Dag! Grusomme Skæbne! Hvorledes spiller du ikke med Menneskene og deres Affærer.« Det var altsaa sandt, hvad Nazaræeren

havde udraabt, da han vred sig i Dødskampen: »Det er fuldbragt!«

Splinten i din Broders Øje

af Ældste Arbon J. Christensen.

At Livet er en Kamp, og at det er vanskeligt at leve, kan bedst bevises ved at leve retfærdigt. Alle ved, at der kræves en hel Del Arbejde i at opnaa Guds jordiske Gaver. I Begyndelsen blev Mennesket givet en mindre Lov, en Lov, som ses klart i Naturens Gang. Men da Kristus kom, viste han Mennesket en højere Lov, som vilde løfte dem op paa den Højde han selv var. Vi ved, at alle Velsignelser er baseret paa Opfyldelsen af en eller anden Lov, derfor maa vi vise os lydige mod Loven, hvis vi ønsker Velsignelsen. Kristus sagde: »Om I ønsker at være mig lig, maa I gøre som jeg gør.«

Kærligheden er Faderens største Velsignelse, og denne kan vi vise blot ved at tjene ham. Der findes mange Maader at tjene ham paa og ligeledes vore Medmennesker.

Mange Mennesker spenderer Tid og Penge paa Herrens Værk, for i et ubevogtet Øjeblik at ødelægge det hele ved en eller anden fejl Gerning.

Ondskabsfuld Kritik er en af disse fejle Gerninger, som er mest udbredt.

Du Verden, hvor meget holder du ikke af at tale om andres Fejl. Hvorfor gør man det i Grunden? Mon ikke det er paa Grund af Jalousi eller ogsaa, at vi er bange for dem? Maaske ogsaa dette, at vi ikke holder af den Tanke, at de skal faa mere Ære eller Magt end os selv?

Elsker vi, naar vi opfører os saadan? Jakob siger: »Den som siger han har Tro, men ikke kan holde sin Tunge i Tømme, denne bedrager sit Hjerte og hans Tro er forfængelig.« Videre siger han: »Saaledes er Tungen et lidet Lem, som taler store Ord, og som en liden Ild volder den en stor Brand. Saadan er Tungen et lidet Lem blandt vore Lemmer, som ødelægger hele Legemet, og selv er den sat i Brand af Helvedes Ild.«

Alt, baade Dyr og Fugle kan tæmmes, bare ikke Tungen. Den er som en uregerlig Djævel, fuld af dødelig Gift. Med den velsigner Faderen og med den forbander vi Mennesker, som er skabt i Faderens Billede.

Af den samme Mund udtales Velsignelser og Forbandelser. Saadan maa det ikke være. Kan vel en Kilde frembringe baade friskt og bittert Vand paa samme Tid? Hvem

er de kloge blandt jer? Lad den vise tale i sit Arbejde med Ydmyghed og Visdom. Visdommen, som kommer ovenfra, er ren, fredfuld og god, fuld af Naade og gode Frugter, uden Persons Anseelse og Hykleri.

Det er gyldne og sande Ord. Om vi dog blot kunde binde Tungen. Om vi bare kunde holde de ubetænksomme Ord tilbage, de er nemlig værre end Vaaben af Staal og smerter mere end nogen fysisk Smerte. Hvor mange gode Karakter er ikke blevet ødelagt gennem en ond Tunge, som taler søde Ord, men har til Hensigt at slaa ned. Hvem er Menneskets Dommer? Og hvem tør udtale sig om andre? — Dommen hører Herren til, og han vil betale.

Hvordan kan det være, at vi ikke betænker os paa at bruge vore Medmennesker som Sten til at træde paa for at naa højere op? Hvorfor er det saa vanskeligt at tilgive? Er det ikke, fordi vi ikke har Næstekærlighed? Hvorfor er det, at naar et Menneske dør, at han paa engang bliver en Engel, det gør intet til Sagen, hvad han har været. Er det fordi vi tilgiver? Mon ikke det er fordi han ikke mere er vor Konkurrent; vi behøver ikke at regne med ham mere, han vil ikke volde os mere Bryderi, vi elsker ham nu, fordi vi ikke er bange for ham længere.

Vi taler og ængstes over Krigen og Rygter om Krig ude blandt Nationerne, men naar der er Krig i vort Hjerte og Angrebene rettes mod en forsvarsløs Persons Ryg, da ængstes vi ikke synderlig meget. Husk paa, at saa længe der ikke findes Fred i Menneskenes Hjerter, vil der ikke findes Fred blandt Nationerne. Thi man maa først feje for sin egen Dør.

Jakob siger atter: »Hvorfra kommer Splidagtigheden, som findes blandt jer? Er det maaske ikke paa Grund af jer selv? I beder, men modtager ikke, fordi I beder med Kødets Begærlighed. O, I vanhellige, ved I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fjendskab, og den som vil være en Ven af Verden bliver en Fjende af Gud. Føj eder under Gud, og han vil holde sig til eder.«

Lev forsigtigt og vogt hvert Ord og Skridt i Livet. At leve Evangeliet kræver stor Viljestyrke. Øv eder derfor i dette, bind Tungen, naar den vil spy af sin Galde, og du vil aldrig fortryde det. Der paahviler enhver Sidste Dages Hellig et stort Ansvar, fordi de har modtaget Sandheden og kender Lyset. Der er aldrig givet noget Menneske Ret til at udtale en Dom over et andet, ikke engang gennem Præstedømmet. Lad os velsigne Folket og vinde dem med det gode, som frembringer bedre Frugter end noget andet.

Husk: »Med det Maal I tilmaaler andre, skal I selv tilmaales.«

Et Vidnesbyrd om Sandheden.

Et Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission, et levende og varigt Vidnesbyrd kan erholdes af ethvert Menneske.

Fra Profetens eget Liv lærer vi, paa hvilken Maade et Vidnesbyrd kan erholdes. Om vi vil kende Sandheden, saa maa vi først nære et brændende Ønske om at lære den at kende. Saa maa vi lære den og dernæst praktisere den, men medens vi lærer den, maa vi holde os nær til Herren og bede om hans Hjælp. Efter saaledes at have studeret, bedt til Herren og prøvet paa at udøve kommer Vidnesbyrdet om Sandheden som en Inspiration fra Herren. Enhver Person, som studerer Joseph Smiths Liv, som praktiserer, hvad han lærte os og som ydmygt beder om Hjælp til at opnaa et Vidnesbyrd, vil faa et levende Vidnesbyrd om hans guddommelige Mission. Naar en Person gør sit bedste, kommer Vidnesbyrdet som en Gave fra Gud.

Selvfølgelig maa Personen være villig til at modtage Sandheden, selv om den er i Modstrid med, hvad han før troede.

Et stærkt Vidnesbyrd, en uforgængelig Kundskab om Evangeliets Sandhed, burde være hvert eneste Menneskes højeste Ønske her i Livet. *Dr. John A. Widtsoe.*

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Søndag den 26. Juni 1938 blev Broder Arthur Nielsen ordineret til Ældste af Missionspræsident Mark B. Garff.

ODENSE: Fredag den 8. Juli 1938 afholdt Den kvindelige Hjælpeforening i Præsidentinde Sophie Hansens Hjem en Afskedsfest for Distriktspræsident Clark W. Nielsen. Der var mødt mange Søskende og en Del Venner. Broder Nielsen fik overrakt en smuk Gave med Tak for det gode Arbejde, han havde udført. — Alle var enige om, at det var en god Fest og takkede hjerteligt Broder og Søster Hansen for deres Gæstfrihed.